

знаци сж на известни чувства. За това и варираатъ: враждебната сила взима лика ту на зълъ магесникъ, ту на старъ боляринъ — лихваринъ, ту на лихъ потокъ, а младитѣ, които сж съвсемъ силуетно очъртани, приематъ алегоричнитѣ образи на тополата и бръшляна. Въ всичко това личи стремежъ къмъ символизация, и той иде отъ вътрешната необходимостъ да се изразятъ и изяснятъ поетовитѣ идеи и чувства чрезъ условни образи.

Лирическата природа на автора се изразява въ хлабавата композиция на поемата — всѣка отдѣлна частъ живѣе почти сама за себе си, реалистичнитѣ картини се редуваатъ съ приказна (II частъ), а въ първата редакция последната картина е слъзливо-сентиментална (въ по-послешнитѣ редакции е махната). Въпрѣки игриевиятъ тонъ, основното чувство въ поемата е елегично — то е господстващото чувство въ цѣлата Яворова лирика.

Това се отнася и до по-раншитѣ му пѣсни — „Луди-млади“, „Сънувахъ те“, „Овчарска пѣсенъ“ и др.

СОЦИАЛНИ ПѢСНИ

Безнадеждни сж и социалнитѣ пѣсни на Яворова. Бихме очаквали, въ хармония съ народническия оптимизъмъ на интелигенцията ни презъ онова време, поне въ тѣзи пѣсни да намѣримъ по-бодри ноти. Тѣхъ, обаче, не откриваме дори и въ стихотворения като „На единъ песимистъ“, кждето, мрачната картина на народното страдание взима връхъ, та „оптимистичниятъ“ позивъ въ заключителната строфа прозвучава реторично-декламативно: